

d ů v o d e c h:

Jde o řízení v rozepři ze smlouvy nájemní (pachtovní), v němž platí kratší lhůty § 575 první odstavec c. ř. s. a to i pro podání dovolací odpovědi, ačkoliv v onom předpisu jmenována není. Vyplývá to jednak z účelu zákona, by bylo řízení urychleno (§ 571 první odstavec c. ř. s.), jednak z úvahy, že by bylo nedůsledné, kdyby v opravném řízení platila pro každou ze stran jiná lhůta. Dovolání bylo doručeno právnímu zástupci žalovaného dne 31. ledna 1934, dovolací odpověď byla však podána u soudu teprve 12. února 1934 — tedy zřejmě opožděně, a bylo ji proto odmítnouti.

Čís. 13456.

Návrh na povolení zajišťovací exekuce na základě směnečného platebního příkazu (§ 371 čís. 2 ex. ř.), jenž byl podán u exekučního soudu aniž bylo připojeno vyhotovení exekučního titulu a úřední potvrzení, že byly podány námitky, jest zamítnouti, nikoliv podle § 44 j. n. postoupiti procesnímu soudu.

K osvědčení podle § 370 ex. ř. nestačí pouhé všeobecné tvrzení, že dlužník jest stihán četnými exekucemi, neuvedl-li vymáhající věřitel nic, z čeho by se dalo souditi, že majetkové poměry dlužníka jsou tak špatné, že exekucemi jest jeho nárok objektivně ohrožen.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1934, R I 325/34.)

Vymáhající věřitel navrhl, připojiv k návrhu směnečný platební příkaz, zajišťovací exekuci, odvolávaje se na to, že u dovolaného exekučního soudu jest vedeno proti dlužníku mnoho exekucí. Soud první stolice zajišťovací exekuci povolil. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Exekuční návrh nebyl podán podle § 375 ex. ř., ježto k návrhu nebylo připojeno úřední potvrzení, že bylo podáno odvolání nebo dovolání nebo námitky. Nelze tudíž povolit exekuci podle tohoto ustanovení. Vzhledem k tomu, že v exekučním návrhu nebylo vyhověno ani skutkovým a právním předpokladům, za nichž zákon podle § 370 ex. ř. prohlašuje zajišťovací exekuci za přípustnou, a vzhledem k tomu, že vymáhající věřitel se zcela všeobecně odvolává na to, že proti dlužníku jsou vedeny četné exekuce, aniž by tuto okolnost, jak bylo třeba, u příslušného, exekuci povolujícího soudu, osvědčil, nemohlo býti vyhověno návrhu na povolení zajišťovací exekuce podle všeobecných ustanovení § 370 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 375 ex. ř. jest příslušný povolit zajišťovací exekuční úkony na základě směnečného platebního příkazu procesní soud první stolice nebo exekuční soud, připojí-li se k návrhu vyhotovení exekučního titulu a — v případě exekuce podle § 371 ex. ř. (viz rozh. čís. 11.434 sb. n. s.)

— úřední potvrzení, že byly podány námitky. V souzeném případě nebyla tudíž exekuční žádost podána u nepříslušného soudu a neměl rekursní soud proto příčiny, aby postupoval podle § 44 j. n., nýbrž právem zamítl exekuční žádost, když, přezkoumávaje ji věcně, zjistil, že k žádosti nebylo připojeno úřední potvrzení, že proti předloženému směnečnému příkazu byly podány námitky. Předpokladů pro povolení exekuce podle § 370 ex. ř. tu nebylo, jak správně dovodil rekursní soud, neboť k osvědčení ve smyslu tohoto předpisu zákona nestačí pouhé všeobecné tvrzení, že — jak prý soudu jest známo — dlužník jest stíhán četnými exekucemi, neuvedl-li vymáhající věřitel nic, z čeho by se dalo souditi, že majetkové poměry povinného jsou tak špatné, že těmito exekucemi jest nárok objektivně ohrožen.

Čís. 13457.

Nedomáhá-li se zaměstnanec čsl. státních drah ani úpravy, ani opravy služebních příjmů, nýbrž náhrady škody, která prý mu vznikla tím, že ho státní správa železniční proti předpisům dala dříve do výslužby, než uplynul t. zv. »nemocniční rok«, a opodstatňuje-li svou škodu rozdílem mezi obdrženými požitky odpočivnými a aktivními platy, které měl za dobu »nemocničního roku« dostávat, jde o soukromoprávní nárok, který není přikázán k rozhodování zvláštním zákonem (§ 105 úst. listiny a § 1 zák. čís. 217/1925 sb. z. a n.) úřadům správním.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1934, R I 357/34.)

Žalobou, zadanou na okresním soudě, domáhal se žalobce, vrchní oficiál československých státních drah, na československém státu zaplacení 2.441 Kč 50 h, tvrdě, že byl pensionován proto, že dne 29. ledna 1932 onemocněl nemocí, kterou získal bez zavinění, žalovaná strana že nebyla podle platných předpisů oprávněna dáti ho do výslužby přede dnem 1. února 1933, jímž by skončil tak zv. nemocniční rok, a, učinivši tak, že ho zkrátila o rozdíl mezi požitky, které by od data pensionování do dne 1. února 1933 byl žalobce pobíral v aktivitě, a mezi požitky, které mu byly v této době vypláceny po pensionování. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud prohlásil k odvolání napadený rozsudek a předchozí řízení za zmatečné a odmítl žalobu. Důvody: Podle § 105 ústavní listiny a §§ 1 a 2 zákona čís. 217/25 měl se žalobce jako úředník čsl. státních drah, u nichž úprava a oprava služebních příjmů jejich zaměstnanců jest přikázána podle § 1 odst. (4) vl. nař. čís. 15/1927 a § 210 zákona čís. 103/26 úřadům správním, domáhati nejprve rozhodnutí o svém nároku v řízení správním, vyčerpati celý postup stolic a pak ve lhůtě devadesáti dnů od rozhodnutí konečné stolice správní uplatniti nárok svůj pořadem právním. Žalobce však to neučinil, neboť jak odvolací soud zjistil, podal žalobce dne 3. srpna 1932 u ředitelství jen žádost o povolení nemocenského roku o stanovení termínu pensionování od 1. února 1933 a, když žádosti té nebylo vyhověno, podal počátkem září 1932 podobnou žádost k ministerstvu železnic v Praze, která byla postoupena ředitelství státních drah a jím záporně vyřízena. Proti výnosu